

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 22C/190/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116214872
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Skubáková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2116214872.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Katarínou Skubákovou v právnej veci sporu žalobcu (žalobkyne): UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČO: 649 48 242, Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, podnikajúci na území SR prostredníctvom organizačnej zložky zahraničnej osoby: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpený: ALTER IURIS, s.r.o., IČO: 36 708 771, Tolstého 9, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: F. H. N., A. XX.X.XXXX, W. Q. X, S., o zaplatenie sumy 7.276,15 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Žaloba sa vo zvyšku z a m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania a na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 8,4%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca (v texte ďalej žalobkyňa) sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 28.6.2016 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi istinu 7.276,15 eur s úrokom z omeškania 5,50% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do zaplatenia, s úrokom 11,99% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do zaplatenia a trovy konania.

2. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že je právnickou osobou zapísanou v obchodnom registri Mestského súdu v Prahe, ktorá podniká v Slovenskej republike vo forme organizačnej zložky, ktorá je nástupníckou spoločnosťou zaniknutej spoločnosti UniCredit Bank Slovakia a.s., IČO: 00 681 709. Ďalej uviedla, že dňa 17.6.2013 uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 7.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky, úroky z omeškania a poplatky, splátkou v platobný deň. Nakoľko žalovaný porušil svoje povinnosti a aj napriek písomnej výzve zo dňa 16.9.2014 nezaplatil riadne splátky, žalobkyňa pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 12.11.2014. Celkový nedoplatok z predčasne ukončenej zmluvy predstavuje ku dňu 3.2.2016 sumu 7.276,15 eur, z toho dlžná istina 5.816,89 eur, dlžný úrok riadny do 3.2.2016 vo výške 1.050,92 eur a dlžný úrok z omeškania do 3.2.2016 v sume 408,32 eur. Ako dôkazy žalobkyňa označila a predložila výpis z knihy účtov zo dňa 6.6.2016 (čl.6), zmluvu o úvere zo dňa 17.6.2013 (čl. 8-11), Obchodné podmienky (čl. 12-21), upomienku č.2- výzvu na úhradu záväzku zo dňa 16.9.2014 (čl.22) s doručenkou/závadou (čl. 23-24), oznámenie o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 12.11.2014 (čl. 25) s doručenkou/závadou (čl. 26-27), výpis z obchodného rejstříku (čl. 30-33), výpis z úverového účtu (čl. 73).

3. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 7.9.2018 postupom v zmysle § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku, tvrdenia žalobkyne nespороval, dôkazy nepredložil.

4. Podaním doručeným súdu dňa 19.11.2018 vzala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 250,- eur so zodpovedajúcim úrokom a úrokom z omeškania, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný dňa 13.7.2016, t.j. po podaní žaloby, uhradil sumu 250,- eur.

5. Súd vo veci prvýkrát rozhodol na pojednávaní dňa 14.12.2018, výrokmi I. až IV., kde rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77, vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.657,- eur s úrokom z omeškania vo výške 3,67 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 13.11.2014 do 14.3.2016, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.907,- eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.657,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. v časti o zaplatenie sumy 250,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia a s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia, konanie zastavil; III. vo zvyšku žalobu zamietol; a rozhodol, že IV. žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16%. Voči uvedenému rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

6. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 10Co/275/2019 - 166 zo dňa 27.8.2020 odvolanie voči výroku I. rozsudku odmietol, a výroky III. a IV. (v časti rozsudku zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov konania) rozsudku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia Krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovaným ako vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy, konkrétne pre neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pre nerozčlenenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov a pre neuvedenie celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k/ ZoSÚ), z ktorého dôvodu zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 4.657,- eur ako rozdiel poskytnutého úveru (7.000,- eur) bez úrokov a bez poplatkov a splátok zaplatených žalovaným žalobkyni (2.343,78 eur), spolu s úrokom z omeškania 3,67 eur, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 13.11.2014 do 14.3.2016, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplatenia, ďalej konanie v časti v časti o zaplatenie sumy 250,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia a s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia zastavil (pre späťvzatie žaloby v takejto časti žalobkyňou) a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. K súdom prvej inštancie vytýkanému nedostatku náležitosti Zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ Krajský súd uviedol, že vzhľadom na závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2019, článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku (C-42/15) a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti PohotovostĚ, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. So zreteľom na uvedené závery, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, už nebolo možné považovať za správny. Odvolacia námietka žalobkyne o dodržaní zákonnej náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ bola dôvodná. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti PohotovostĚ

s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej autority, ako aj ostatných súdov, s týmto rozhodnutím.

8. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že podmienky uvedené v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sú naplnené iba vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky tam uvedené podmienky, a že nestačí ak v zmluve chýba len jedna náležitosť vymenovaná v tomto bode, a to z dôvodu, že podľa názoru odvolacieho súdu z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že ich stačí naplniť alternatívne.

9. K súdom prvej inštancie vytýkanému nedostatku náležitosti Zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ Krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, nakoľko z jeho odôvodnenia nemožno jednoznačne vyvodiť, z akých konkrétnych dôvodov mal súd prvej inštancie za preukázané, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, prečo nepostačuje uvedenie počtu mesiacov do uplynutia ktorých od prvého platobného dňa má byť úver splatený, prečo bol súd prvej inštancie názoru, že takéto určenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je súladné s ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ, prečo takéto určenie nepovažuje za presné a jednoznačné informovanie spotrebiteľa o tom ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, z čoho vyvodil záver, že zmluva musí obsahovať konkrétnu a jednoznačnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, neopnechávajúc jej výpočet na spotrebiteľa a to nadväzne cez výklad viacerých ustanovení zmluvy, bez toho aby tieto súd prvej inštancie špecifikoval, prečo by uvedené malo platiť viac ak subjektom poskytujúcim spotrebiteľský úver je banka, prečo bol súd názoru, že termín konečnej splatnosti nie je v zmluve určený tak, aby spotrebiteľ mal už pri uzatvorení zmluvy jasnú vedomosť o tom, dokedy presne má trvať jeho záväzok uhrádzať splátky.

V článku II. Zmluvy o úvere č.B.-I.-XXXXXXXX-XXXX-S.-X. je uvedená Výška splátky: 155,41 eur; Počet splátok úveru (istiny a/alebo úrokov): 60; Splatnosť splátok, úrokov a poplatkov: mesačne v Platobný deň; Platobný deň: Prvý Platobný je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru. Druhý a ďalší Platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom Platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca; Konečná splatnosť úveru do: 60 mesiacov od prvého Platobného dňa; Lehota na čerpanie úveru do: najbližší Platobný deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti tejto zmluvy. S poukazom na vyššie uvedené nie je zrejmé ako dospel súd prvej inštancie k záveru, že takéto vymedzenie nie je možné považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy, a to termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ resp. že termín konečnej splatnosti úveru absentuje.

10. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že rozsudok je tiež arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, nakoľko z jeho odôvodnenia nemožno jednoznačne vyvodiť ani to, z akých konkrétnych dôvodov mal súd prvej inštancie za preukázané, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda že chýba obligatórna náležitosť zakotvená v § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ. Súd prvej inštancie nevysvetlil prečo bol názoru, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda že chýba obligatórna náležitosť zakotvená v § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, keď z čl. II zmluvy vyplýva výška poskytnutého úveru (7.000,- eur), ako aj celkové náklady žalovaného v deň platnosti zmluvy (2.324,60 eur). Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia by mal nielen vysvetliť, prečo určité zákonné ustanovenie použil (§ 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ), ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyložiť, a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol stranami pochopený. Súd prvej inštancie pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia pochybil, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Konštatovanie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ nie je možné zovšeobecňovať. Je potrebné prihliadať na konkrétne ustanovenia zmluvy a dôsledne sa vysporiadať s tým, či tieto zodpovedajú požiadavkám v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ a ak nie, prečo.

11. Záverom Krajský súd v Trnave dodal, že súd prvej inštancie k zamietajúcej časti rozhodnutia vo veci samej uviedol v jeho odôvodnení, že vo zvyšku t. j. v zostávajúcej časti istiny, úrokov a zodpovedajúcich úrokov z omeškania (ktoré zostali predmetom konania po jeho čiastočnom zastavení) žalobu zamietol. Nevymedzil konkrétnu výšky istiny, úrokov a úrokov z omeškania, ohľadom ktorých bola žaloba zamietnutá, a absentoval tomu zodpovedajúci argumentačný základ. Uložil súdu prvej

inštancie postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobkyne (v zostávajúcej časti) v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu s prihliadnutím na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.), s tým, že pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOSTĚ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdny dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

12. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 27.11.2020, pojednávajúc v neprítomnosti žalobkyne, ktorá súhlasila s pojednávaním v neprítomnosti ako aj v neprítomnosti žalovaného, keď žiadna zo sporových strán nežiadala o odročenie pojednávania. Z obsahu spisu súd zistil nasledovný skutkový stav:

13. Zo zmluvy o úvere č. B.-I.-XXXXXXXX-XXXX-S.-X. z 17.6.2013 (čl. 8-11, v texte aj len "Zmluva") uzavretej medzi predchodcom žalobkyne (UniCredit Bank Slovakia a.s.) a žalovaným ako dlžníkom mal súd preukázané, že predmetom uvedenej zmluvy bol záväzok banky poskytnúť v prospech dlžníka spotrebiteľský úver v dohodnutej výške a mene a záväzok dlžníka, teda žalovaného, úver za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky. V článku II. Zmluvy sa dohodlo, že úver bude vo výške 7.000,- eur, úroková sadzba typ FIX vo výške 11,99% p.a. na celé obdobie splatnosti úveru, spôsob čerpania úveru jednorazovo v prospech účtu, výška splátky 155,41 eur, počet splátok 60, prvý platobný deň je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru, konečná splatnosť úveru do 60 mesiacov od prvého platobného dňa, lehota na čerpanie úveru do najbližšieho platobného dňa nasledujúceho po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti Zmluvy, celkové náklady dlžníka v deň platnosti zmluvy 2.324,60 eur, RPMN 12,59%, priemerná hodnota RPMN 11,89%. V článku VIII. bod 1 sa medzi zmluvnými stranami dohodla mimoriadna splatnosť úveru, pričom sa dohodlo, že ak nastane niektorá zo skutočností ohrozujúcich riadne a včasné plnenie záväzkov dlžníka, ktorá je podľa ustanovení tejto zmluvy alebo obchodných podmienok označená za dôvod mimoriadnej splatnosti úveru, záväzky dlžníka sa stanú splatnými pred konečnou splatnosťou úveru dohodnutou v základných podmienkach úveru, čím zanikajú účinky dohody o konečnej splatnosti úveru a dlžník je povinný vrátiť úver s príslušenstvom a banka je oprávnená požadovať vrátenie úveru s príslušenstvom pred týmto časom. Práva a povinnosti banky a dlžníka súvisiace s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru upravujú obchodné podmienky.

14. Z článku 10. bod 2 Obch. podmienok na poskytovanie úverov fyzickým osobám - nepodnikateľom (čl. 12-21) vydaných predchodcom žalobkyne súd zistil, že dôvodom mimoriadnej splatnosti úveru, na základe ktorého sa istina úveru s príslušenstvom stávajú splatné oznámením banky dlžníkovi je a/ ak vzniklo a viac ako tri mesiace trvá omeškanie s platením, čo aj len jednej splátky úveru alebo úrokov podľa zmluvy o úvere.

15. Z listu z 16.9.2014 (č.l. 22) mal súd preukázané, že v uvedenom liste predchodca žalobkyne zaslal žalovanému výzvu - upomienku č. 2, v ktorej je uvedené, že celkový zostatok istiny úveru predstavuje 5.720,39 eur a celková omeškaná čiastka predstavuje 309,68 eur, z toho úroky z omeškania 0,63 eur. V uvedenom liste bol žalovaný vyzvaný na okamžitú úhradu dlžnej sumy najneskôr do 3 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že ak dlžnú sumu neuhradí ani v lehote do 3 mesiacov od prvého omeškania so zaplatením splátky, bude banka požadovať zaplatenie celého zostatku úveru spolu s jeho príslušenstvom aj pred časom dohodnutým v zmluve o úvere. Podľa závädy (čl.23,24) bol uvedený list žalovanému doručený dňa 13.10.2014 (vrátením zásielky "neprevzatej v odbernej lehote" predchodcovi žalobkyne).

16. Z listu z 12.11.2014 (č.l. 25 spisu) mal súd preukázané, že v uvedenom liste predchodca žalobkyne zaslal žalovanému oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzvu na úhradu celého zostatku úveru s poukazom na to, že banka ho predchádzajúcimi písomnými výzvami vyzvala na zaplatenie omeškaných platieb s upozornením, že ak dlžnú sumu neuhradí v lehote troch mesiacov od prvého omeškania so zaplatením, bude banka požadovať zaplatenie celého zostatku. Keďže v zmysle výziev neodstránil dôvody mimoriadnej splatnosti, banka využila svoje oprávnenie požadovať zaplatenie celého zostatku úveru s prísl. s tým, že úver sa stal splatným 12.11.2014 s tým, že dlžná istina k 12.11.2014 predstavuje 5.912,41 eur, riadne úroky 232,42 eur, úroky z omeškania 3,67 eur. Zosplatenie považuje súd za doručené žalovanému dňa 9.12.2014 (vrátením zásielky "neprevzatej v odbernej lehote" predchodcovi žalobkyne).

17. Z výpisu z obchodného rejstříku (čl.30) vyplýva, že spoločnosť UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ: 64948242, ktorej organizačnou zložkou je žalobkyňa, je právnym nástupcom spoločnosti UniCredit Bank Slovakia a.s., IČO: 00681709 v dôsledku zlúčenia.

18. Z výpisu z úverového účtu žalovaného (čl.73) súd zistil, že žalovaný ku dňu 15.11.2018 zaplatil na úver celkom sumu 2.343,78 eur, pričom na istinu bola započítaná suma 1.338,72 eur, na úroky 988,86 eur, a na úroky z omeškania 16,20 eur. Ku dňu zosplatenia úveru (12.11.2014) bola na úver uhradená celkom suma 1.926,56 eur (z toho na úroky z omeškania 0,78 eur).

19. Súd vec právne posúdil podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov.

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 369 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len "OZ"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a/, b/, d/ ZoSÚ, spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a), veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm. g/, h/, i/ a l/ ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie

g/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

h/ celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

i/ ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,

l/ celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu omeškania, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky²⁾ platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP), skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

21. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi predchodcom žalobkyne a žalovaným bola dňa 17.6.2013 uzatvorená zmluva o úvere. Právny predchodca žalobkyne pri uzatváraní uvedenej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Poskytovanie úverov mal právny predchodca žalobkyne (ako banka) v predmete svojej činnosti. Spĺňa tak predpoklady veriteľa v zmysle citovaných ustanovení § 52 ods. 3 OZ a § 2 ZoSÚ. Žalovaný v právnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba, nekonajúca v rámci predmetu svojho zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd preto v zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali*, právny vzťah posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, a to spotrebiteľský úver v zmysle ZoSÚ. V konaní nebolo sporným, že úver bol z dôvodu riadneho neplatenia žalovaným v súlade s ustanoveniami právnych predpisov a ustanoveniami zmluvy predčasne zosplatnený ku dňu 12.11.2014.

22. Rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77 zo dňa 14.12.2018 súd vo výroku I. rozhodol tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému sumu 4.657,- eur ako rozdiel poskytnutého úveru (7.000,- eur) bez úrokov a bez poplatkov a splátok nesporne zaplatených žalovaným na úver (2.343,78 eur odpočítajúc 0,78 eur už započítaných veriteľom na úroky z omeškania pred zosplatnením), spolu s úrokom z omeškania do zosplatnenia 3,67 eur, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 13.11.2014 do 14.3.2016, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplattenia. Vo výroku II. rozhodol súd v časti zastavenia konania čo do zaplattenia sumy 250,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplattenia a s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplattenia.

23. Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia v uvedených výrokoch I. a II. zostala predmetom konania časť nároku žalobkyne na zaplattenie vyčíslennej sumy 2.050,98 eur (pozostávajúca z istiny 909,89 eur (pôvodne uplatňovaná istina po späťvzati 5.566,89 eur - priznaná suma 4.657,- eur), úrokov 1.050,92 eur a úrokov z omeškania do 3.2.2016 v sume 90,17 eur (uplatňované úroky z omeškania žalobkyňou do 3.2.2016 v sume 408,34 eur - dosiaľ priznané úroky za dané obdobie v sume celkom 318,17 eur),

keď žalobkyňa si po späťvzati (sumy 250,- eur) uplatňovala vyčíslenú sumu 7.026,15 eur, z ktorej jej už bola priznaná suma 4.657,- eur, úroky z omeškania do zosplatnenia 3,67 eur a úroky z omeškania po zosplatnení do 3.2.2016 v sume 314,50 eur). Taktiež predmetom konania zostal uplatňovaný nárok žalobkyne na úroky 11,99% zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 a zo sumy 5.566,89 od 14.7.2016 do zaplatenia (vzhľadom na späťvzatie žaloby a zastavenie konania v časti o zaplatenie tohto úroku zo sumy 250,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia) a nárok na úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 742,67 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016 (pôvodne uplatňovaná suma úročenej istiny 5.816,89 eur (základ úročenia) mínus už priznané úroky z omeškania za dané obdobie od 4.2.2016 do 14.3.2016 z istiny 5.074,22 eur, nárok na úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 909,89 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 (pôvodne uplatňovaná istina úročenia 5.816,89 eur mínus priznaná istina úročenia za dané obdobie 4.907,- eur), nárok na úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 909,89 eur (po späťvzati uplatňovaný základ úročenia 5.566,89 eur mínus priznaný základ úročenia za dané obdobie 4.657,- eur) od 14.7.2016 do zaplatenia, nárok na úroky z omeškania vo výške 0,45% ročne (v pôvodnom rozsudku žalobkyni nepriznaná časť sadzby úrokov z omeškania z priznaných základov - istín) zo sumy 5.074,22 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016, nárok na úroky z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 4.907,- eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a nárok na úroky z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 4.657,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia.

24. Po opätovnom posúdení veci súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba v časti, v ktorej bol už nárok žalobkyni priznaný. Ako už bolo uvedené, súd má za preukázané, že právny predchodca žalobkyne a žalovaný uzavreli zmluvu, ktorá má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a to zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) ZoSÚ. Zmluva tak musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ.

25. Odvolací súd k námietke žalobkyne, že podmienky uvedené v § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ sú naplnené iba vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky tam uvedené podmienky, a že nestačí ak v zmluve chýba len jedna náležitosť vymenovaná v tomto bode, uviedol jednoznačný právny názor, že z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ich stačí naplniť alternatívne. Súčasne zaujal právny názor, že Zmluva netrpí nedostatkom náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ z dôvodu absencie rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, ktorým je súd viazaný a aj sa s ním stotožňuje, poukazujúc i na postupnú zmenu súvisiacej judikatúry a právnej praxe čo do posudzovania tejto náležitosti. Vo vzťahu k ostatným tunajším súdom posúdeným nedostatkom Zmluvy odvolací súd vytykal arbitrárnosť rozhodnutia a jeho nedostatočné odôvodnenie v danom smere.

26. Prístupujúc ku skúmaniu ostatných obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje riadne náležitosť špecifikovanú v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako uviedol Krajský súd v Trnave, v článku II. Zmluvy o úvere č.B.-I.-XXXXXXXX-XXXX-S.-X. je uvedená „Výška splátky: 155,41 eur“; „Počet splátok úveru (istiny a/ alebo úrokov): 60“; „Splatnosť splátok, úrokov a poplatkov: mesačne v Platobný deň“; „Platobný deň: Prvý Platobný je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru. Druhý a ďalší Platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom Platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“; „Konečná splatnosť úveru do: 60 mesiacov od prvého Platobného dňa“; „Lehota na čerpanie úveru do: najbližší Platobný deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti tejto zmluvy“.

Žalobkyňa v odvolaní namietala, že výklad ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ súdu prvej inštancie v predchádzajúcom rozhodnutí bol príliš rigidný a neodzrkadľuje reálne spoločenské vzťahy, kedy sa dlžníkom ponecháva voľnosť v otázke reálneho čerpania úveru v určitej lehote (v uvedenom prípade v lehote do 1 mesiaca od platnosti zmluvy). Žalovaný mohol bez ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru ako aj termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov. Bola názoru, že v zmysle použitej formulácie termínu konečnej splatnosti v zmluve môže žalovaný bez problémov určiť termín konečnej splatnosti úveru, pričom termín konečnej splatnosti je nutné vykladať tak, že jeho formuláciou musí byť jasne určiteľný dátum konečnej splatnosti, čo je v uvedenom prípade splnené.

Súd má za to, že určenie termínu konečnej splatnosti v Zmluve je všeobecne neprehľadným, nejasným a vzhľadom na konkrétne znenie článku II. Zmluvy, nie je tak naplnená ani podmienka bezproblémovej určiteľnosti termínu konečnej splatnosti samotným spotrebiteľom. Napriek skutočnosti, že z neskoršieho znenia ZoSÚ (novela zákona účinná od 1.5.2018, ktorá mala zosúladiť znenie ZoSÚ so Smernicou a jej aktuálnym výkladom) bola požiadavka na obsahovú náležitosť v podobe termínu konečnej

splatnosti vyňatá a v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ zostala zachovaná ako naďalej požadovaná náležitosť uvedenia doby trvania zmluvy, súd konštatuje, že uvedená novelizácia ZoSÚ neumožňuje súdu neaplikovať v čase uzatvorenia Zmluvy platné a účinné znenie zákona a nevyžadovať od veriteľa v zmluve uvedenie (aspoň stručné a jasné) náležitosti termínu konečnej splatnosti. Komunitárne konformný výklad vnútroštátneho práva totiž nemôže súd (ako uviedol aj súdny dvor EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. - viď odsek 7. tohto rozsudku) z dôvodu zásady právnej istoty uskutočniť contra legem a na určité ustanovenie zákona vôbec neprihliadať. Z uvedenej skutočnosti tak súd môže vyvodiť iba potrebu miernejšieho výkladu tejto v čase uzatvorenia zmluvy zákonom jednoznačne vyžadovanej náležitosti tak, aby výklad tohto vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice. Súd má za to, že celkovým zmyslom náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ (uvedenia termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy) je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol presne a jednoznačne informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp., aby tento termín vedel i sám bez väčších ťažkostí zo znenia zmluvy určiť. Uvedenej požiadavke zodpovedá skutočnosť, že spotrebiteľ musí v čase uzatvorenia zmluvy poznať rozsah svojho záväzku, a to tak z hľadiska výšky sumy, ktorú má veriteľovi vrátiť, ako aj z hľadiska časového, t.j. určenia času, dokedy je, pri dodržaní podmienok zmluvy, povinný veriteľovi úver splácať. Nedostatočné uvedenie náležitosti tohto charakteru (ktorá môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku) v zmluve je potom i v zmysle aktuálneho výkladu Smernice 2008/48/ES sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou (rozhodnutie Súdneho dvora C-42/15 - odsek 11. rozhodnutia).

27. Súd sa, aplikujúc miernejší výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ v zmysle vyššie uvedeného, stotožňuje s tým, že v prípade jednoznačného určenia termínu konečnej splatnosti, je možné akceptovať znenie daného ustanovenia zmluvy v podobe napr.: „do 60 mesiacov od uzatvorenia zmluvy“, alebo „do 60 mesiacov odo dňa čerpania úveru“, ktoré znenie nevyžaduje od spotrebiteľa zložitú matematicko-logické operácie, ale iba jednoduché dosadenie počtu mesiacov (tu presne 5 rokov) od presne určeného dátumu. V prípade znenia tejto zmluvy sa však od spotrebiteľa za účelom zistenia „dojednaného“ termínu konečnej splatnosti úveru vyžaduje, aby postupne v nadväznosti viacerých na seba odkazujúcich bodov článku II. Zmluvy zisťoval dokedy bude povinný si plniť povinnosti voči veriteľovi. Spotrebiteľ tak najprv v bode 10. zistí, že konečná splatnosť úveru je „do 60 mesiacov od prvého Platobného dňa“, následne sa musí vrátiť k bodu 9., podľa ktorého „Platobný deň: Prvý Platobný je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru (pozn. súdu, ktoré znenie bodu Zmluvy súd bez ďalšieho považuje za naformulované nezrozumiteľne, s duplicitným použitím slova „nasledujúcom“, resp. „nasleduje“, ktorý komplikuje výklad daného ustanovenia). Druhý a ďalší Platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom Platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“. Následne spotrebiteľ musí opätovne postúpiť dopredu na bod 11., ktorý určuje

“Lehotu na čerpanie úveru do : najbližší Platobný deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti tejto zmluvy.“ Súd uznáva, že pre osoby s právnym vzdelaním je bežné a každodenné orientovať sa v spleti viacerých na seba nadväzujúcich ustanovení zmlúv vyžadujúcich samostatný výklad, uvedené však neplatí pre osobu, ktorú kvalifikujeme ako bežného spotrebiteľa. Súd má za to, že podstatné náležitosti v spotrebiteľskej zmluve musia byť určené ich formulovaním pre bežného spotrebiteľa s možnosťou jednoduchého a jasného výkladu, bez potreby, aby adresát (spotrebiteľ) za účelom zistenia jednej náležitosti (pre určenie rozsahu záväzku podstatnej informácie) samostatne vykladal viacero na seba nadväzujúcich ustanovení zmluvy, ktoré nie sú ani v následnom poradí a majú nie úplne jednoduchý výklad. Vzhľadom na uvedené súd uzatvára, že zmluva neobsahuje náležitosť riadneho a jednoznačného uvedenia termínu konečnej splatnosti tak, aby spotrebiteľ sám mohol bez väčších ťažkostí tento termín určiť. Žalobkyňa pritom mala i v čase uzatvárania Zmluvy k dispozícii prostriedky umožňujúce jej dodržať v Zmluve náležitosti vyžadované v platnom a účinnom znení ZoSÚ, pri zachovaní možnosti spotrebiteľa čerpať úver v rámci určenej doby. Mohla napríklad v zmluve uviesť indikatívne, dokedy presne bude spotrebiteľ povinný hradiť splátky úveru v prípade čerpania úveru v konkrétny deň (napríklad pri čerpaní v deň uzatvorenia zmluvy, alebo mesiac po uzatvorení zmluvy - konkrétny termín čerpania úveru), čo by spotrebiteľovi následne umožňovalo ľahko (matematicky - čerpanie o mesiac neskôr, dva mesiace neskôr, atď.) určiť termín konečnej splatnosti v prípade posunutia tohto dátumu čerpania ním v rámci krátkej lehoty uvedenej v zmluve. Zmluva však neobsahuje ani nijaké takého indikatívne určenie jasného termínu konečnej splatnosti. Vzhľadom na uvedené súd má za to, že náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ nie je v Zmluve uvedená tak, aby spotrebiteľ mal už pri uzatvorení Zmluvy jasnú vedomosť (alebo možnosť jednoduchého a jasného zistenia) o tom, dokedy

presne má trvať jeho záväzok uhrádzať splátky v zmysle Zmluvy a daná náležitosť nie je naplnená. Formulácia Zmluvy neumožňuje spotrebiteľovi, aby tento vedel bez väčších ťažkostí zo znenia Zmluvy zistiť dokedy (z hľadiska časového) je, pri dodržaní podmienok zmluvy, povinný veriteľovi úver splácať, čím je spochybnená možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku.

28. Okrem uvedeného zmluva nikde neobsahuje uvedenie celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), ktorá náležitosť je taktiež zásadnou z hľadiska možnosti spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže práve táto náležitosť uvádza súhrnne číselne konečnú sumu, ktorú musí spotrebiteľ na úver zaplatiť a umožňuje mu už v čase čerpania úveru posúdiť a porovnať výhodnosť, či nevýhodnosť čerpania úveru práve od daného poskytovateľa v porovnaní s inými poskytovateľmi, a preto môže ovplyvniť priamo samotné rozhodnutie spotrebiteľa o čerpaní konkrétneho úveru. Žalobkyňa v odvolaní namietala k absencii náležitosti uvedenia celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, že v zmluve je jasne uvedená výška poskytnutého úveru (7.000,- eur), ako aj celkové náklady žalovaného v deň platnosti zmluvy (2.324,60 eur). Je teda zrejmé, že žalovanému bola zrejماً celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, t.j. suma vo výške 9.324,60 eur.

29. Ako uviedol i Krajský súd v Trnave v odseku 8. rozhodnutia, ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerespektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

30. Z vyššie spomenutého je zrejmé, že neuvedenie niektorých obsahových náležitostí, ktoré ZoSÚ považuje za podstatné je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. ZoSÚ výslovne žiada, a to aj v súčasnosti (po novele účinnej od 1.5.2018), aby v Zmluve o spotrebiteľskom úvere bola konkrétne a výslovne uvedená položka celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť. Uvedenie tejto náležitosti je osobitne dôležité tým, že finančne ohraničuje rozsah záväzku spotrebiteľa, ktorý vie, že veriteľ od neho nemôže žiadať zaplatiť viac, ako túto jednoznačne uvedenú sumu. Spotrebiteľ musí byť pri uzatvorení zmluvy presne informovaný o tom, akú „celkovú čiastku“, bude povinný veriteľovi vrátiť. Podľa § 2 písm. h/ ZoSÚ je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Pre naplnenie zákonom stanovenej náležitosti Zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ však nepostačuje uviesť výšku úveru (iná samostatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ) a celkové náklady spotrebiteľa (čiastkový údaj nevyhnutný pre výpočet celkovej čiastky ako povinnej náležitosti v zmluve). Zákon predpokladá, že spotrebiteľ priamo v zmluve nájde konkrétnu položku celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť a nebude odkázaný na domnievanie sa, že súčtom určitých položiek dospeje „asi“ k výpočtu sumy, ktorú má finálne veriteľovi vrátiť. Aj vzhľadom na skutočnosť, že jasná vedomosť spotrebiteľa o konečnej finančnej sume, ktorú bude musieť veriteľovi

zaplatiť je pre spotrebiteľa dôležitá pre posúdenie a porovnanie výhodnosti, či nevýhodnosti čerpania úveru práve od daného poskytovateľa v porovnaní s inými poskytovateľmi úverov, je nevyhnutné, aby zmluva jasným a jednoznačným spôsobom obsahovala určenie tejto sumy. V tomto prípade Zmluva o úvere však ani neponecháva výpočet náležitosti na spotrebiteľa, spôsobom, že by obsahovala výslovne túto položku a odkazovala pri jej konkrétnom určení na jednoduchý súčet v zmluve uvedenej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa, ale takúto položku „celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť“ vôbec neobsahuje, čo je v rozpore so znením ZoSÚ, pričom tento nedostatok má vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

31. Vzhľadom na uvedené úverová zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/) ani riadny údaj o termíne konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f/). Uvedená úverová zmluva tak neinformuje spotrebiteľa jasne ani o finančnom rozsahu jeho záväzku ako ani o časovom rámci, ktorým je jeho povinnosť plniť svoje povinnosti voči veriteľovi ohraničená. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sa preto poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, keď spomenuté nedostatky zmluvy spochybňujú možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa, ktorá je v konaní aktívne legitimovaná nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného a úroku z omeškania. Keďže žalovanému bola poskytnutá suma úveru bez úrokov a poplatkov 7.000,- eur a dosiaľ zaplatil v zmysle vykonaného dokazovania celkom sumu 2.343,78 eur (nesporovaná suma uvádzaná tak žalobcom ako i zodpovedajúca súčtu úhrad žalovaného podľa výpisu z úverového účtu č.173, z ktorej 0,78 eur bolo veriteľom už započítaných na úroky z omeškania do zosplatenia), bola mu v tomto konaní rozsudkom už priznaná dlžná suma istiny vo výške 4.657,- eur (7.000,- eur - časť uhradenej sumy započítaná na istinu, úroky a úroky z omeškania po zosplatení 2.343,- eur, t.j. bez sumy 0,78 eur už započítanej veriteľom na úrok z omeškania do zosplatenia) s úrokom z omeškania.

32. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a O. W., súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýka absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale neuvedenie údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a riadne neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru (t.j. času, dokedy si je žalovaný konkrétne časovo povinný plniť povinnosti podľa zmluvy), ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako i neuvedenie termínu konečnej splatnosti, môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň súd dodáva, že zákon o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

33. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... 32. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9

ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd ešte dodáva, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Súd pritom odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/294/2017-85 zo dňa 23.04.2018, v ktorom odvolací súd vyjadril názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem).“

34. Pretože sa žalovaný s peňažným plnením dostal do omeškania, bol mu už priznaný tiež úrok z omeškania v sume 3,67 eur (úrok z omeškania do zosplatnenia v rozsahu vyčíslenia žalobcom na čl. 25), keď žalovaný bol už v dobe zosplatnenia dlhodobo v omeškaní a na úroky z omeškania bola do zosplatnenia započítaná iba suma 0,78 eur (výpis z úverového účtu čl. 73), pričom podľa výpisu z úverového účtu a dátumov a súm jednotlivých úhrad žalovaného na úver, súd súhlasil s tam vyčíslenou sumou úroku z omeškania do zosplatnenia. Okrem uvedeného súd v konaní priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy istiny po zosplatnení (tj. od 13.11.2014) a následne podľa po zosplatnení uskutočnených úhrad na úver žalovaným (dňa 14.3.2016 v sume 167,22 eur a dňa 13.7.2016 v sume 250,- eur - výpis z úverového účtu čl. 73), keď úver sa stal v celom rozsahu splatný nesporným zosplatnením ku dňu 12.11.2014 a do omeškania vo vzťahu k celej zostávajúcej dlžnej sume sa tak žalovaný dostal dňom 13.11.2014.

35. Vzhľadom na výroky I. a II. rozsudku č. k. 22C/190/2016-77 zo dňa 14.12.2018, predmetom tohto konania zostali žalobkyni dosiaľ nepriznané uplatňované časti nároku, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. Keďže súd vzhľadom na v odôvodnení špecifikované nedostatky Zmluvy zotrváva na právnom posúdení v smere tejto bezúročnosti a bezpoplatkovosti, súd žalobu v zostávajúcej, dosiaľ nepriznanej časti konkretizovanej v odseku 15. rozhodnutia (vo zvyšku) vo výroku I. tohto rozsudku zamietol. Žalobkyni už boli priznané rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77 zo dňa 14.12.2018 úroky z omeškania v zákonnej výške v zmysle citovaného nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktorá výška úroku z omeškania v aplikovateľnom znení, je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobkyňa tak má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% (t. j. 5% + 0,05%) ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 13.11.2014 bola 0,05 %, ktorý úrok jej už bol priznaný. Súd žalobu zamietol i v časti dosiaľ nepriznaných úrokov z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016, úrokov z omeškania 0,45% ročne zo sumy 4.907,- eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a úrokov z omeškania 0,45% ročne zo sumy 4.657,- eur od 14.7.2016 do zaplatenia, a to z dôvodu že v konaní nebolo preukázané oprávnenie žalobkyne uplatňovať si od žalovaného úrok z omeškania žiadaný žalobkyňou vo výške 5,5% ročne (keď samotná zmluva neobsahuje dohodu o konkrétnej výške úroku z omeškania, ale len uvádza, že úrok z omeškania bude vo výške vyhlásenej bankou v Úrokových sadzbách, ktorú konkrétnu výšku žalobca ani nijako nepreukázal a nevyplývala zo žiadneho z ním predložených dôkazov, pričom súčasne v zmysle znenia § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka možno v prípade spotrebiteľa platne dojednať so spotrebiteľom úroky z omeškania len do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, tj. do zákonnej výšky úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.).

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

37. O nároku na náhradu trov konania a odvolacieho konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 a 3 CSP, keď žalobca bol v konaní úspešnejší, keď zo žalovanej sumy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia celkom 11.737,57 eur (uplatňovaná vyčíslená istina po späťvzatí 7.026,15 eur + späťvzatá suma 250,- eur + nevyčíslené úroky z omeškania po späťvzatí ku

dňu vyhlásenia 5,5% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 v sume 141,12 eur, 5,5% ročne zo sumy 5.566,89 eur od 14.7.2016 do 27.11.2020 v sume 1.340,40 eur + bežné úroky ku dňu vyhlásenia rozhodnutia 11,99% zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 v sume 307,64 eur, 11,99% zo sumy 5.566,89 eur od 14.7.2016 do 27.11.2020 v sume 2.922,26 eur) mu bolo priznaných resp. mal úspech celkom v sume 6.365,- eur (priznaných 4.657,- eur na istine + 3,67 eur dlžné úroky z omeškania do zosplatnenia + vyčíslené úroky z omeškania priznané po zosplatnení 342,60 eur + 82,14 eur + 1.029,59 eur do vyhlásenia rozhodnutia, pričom nárok na náhradu trov konania mu možno pričítať tiež čo do sumy 250,- eur, ktorá bola uhradená až po podaní žaloby, ktorá tak bola podaná v danej časti dôvodne), čo predstavuje celkovo úspech žalobcu 54,2%, ktorému zodpovedá úspech žalovaného 45,8%, a teda čistý úspech žalobcu v konaní je 8,4%. Súd tak žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu zodpovedajúcom jeho celkovému úspechu v konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Trnava. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.